

[Jane Oksen]

Det dér med, at man forsummer, fordi man går hjemme, er jeg dødtræt af at høre. Vi må til at føre en anden politik. Det er ikke institutioner, der skal ordne det hele for vore børn.

Merethe Due Jensen (KRF):

Den daglige avislæsning giver det indtryk, at Danmark er blevet et land, der består af ventelister. Man står efterhånden på venteliste til alt. Så opstår spørgsmålet, om alle ventelister er lige reelle, og om alle er lige nødvendige.

Når talen er om ventelister til daginstitutioner for børn og unge, er de måske reelle nok. Men spørgsmålet er, om det er rimeligt og nødvendigt, at så mange børn venter på en daginstitutionsplads, og om forældrene egentlig ønsker det.

I stedet for goldt at forlange, at det offentlige skal stille det nødvendige antal institutionspladser til rådighed, synes jeg, at man i højere grad bør se på, hvordan vi indretter vor hverdag. Vi bør se på, hvor stor en del af arbejdsdagen det er nødvendigt for forældrene samlet at tilbringe uden for hjemmet. Jeg tror, at mange forældrepar til småbørn kunne ønske sig kortere og/eller mere fleksible arbejdstider, således at der bliver mere tid til samvær med børn og ægtefælle i hjemmet. Dermed falder behovet for institutionspladser.

Daginstitutionerne bør ikke være den eneste mulighed for pasning af børn. Der har i den seneste tid været drøftet forskellige alternative pasningsmuligheder som nævnt fra talerstolen her i eftermiddag.

I den forbindelse vil jeg anføre, at Kristeligt Folkeparti ønsker, at de forældre, der gerne vil passe deres børn selv alene eller sammen med andres børn, skal have bedre økonomiske muligheder herfor, eventuelt ved at man lader de penge, det offentlige bruger til daginstitutioner, følge børnene.

Inden for institutionsområdet kan man overveje, om ressourcerne kan udnyttes bedre og mere fleksibelt, end det sker i dag. Det kan eventuelt ske ved en mere fleksibel anvendelse af deltidspladser.

Man kan også overveje at fremme en mere fleksibel anvendelse af institutionspladserne ved at lade forældrebetalingen være afhængig af det antal timer, barnet faktisk benytter i institutionen, så forældrene ikke bliver nødt til eller fristet til at indskrive børnene til et væsentlig

højere timetal, end de rent faktisk regner med at benytte.

For mig at se er der således flere muligheder for at overholde indholdet af bistandslovens § 69. Gennemføres nogle af disse forslag, tror jeg ventelisterne til daginstitutionerne bliver væsentlig kortere, således at de forældre, der ønsker deres børn passet i daginstitutionen hele dagen, også kan få dét på en god og tryk måde.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi hverken kan støtte den ene eller den anden dagsorden.

Jørgen Tved (FK):

Det har været en interessant debat. Det mest interessante er måske, at denne sag kommer i halen på den sag, vi behandlede tidligere. Før var alle stort set enige om, at der skulle gøres noget for dem, der var vanskeligt stillet. Nu har vi altså en situation, hvor 97.000 enlige forsørgere med ca. 143.000 børn pludselig ikke har det så vanskeligt mere. Vi har oplyst, at ca. en fjerdedel af dem er på kontanthjælp, det er 35.000 børn. Vi har en venteliste på godt 30.000 børn, som sandsynligvis ville være meget længere, hvis ikke taksterne havde afholdt nogle forældre fra at komme på denne venteliste.

Alligevel vrider De Radikale sig som ål på en varm stegepande: Hvordan skal vi nu holde facaden og sige, at vi godt vil gøre noget for børnefamilierne, vi vil godt sætte ind for dem, der er dårligt stillet, men vi vil ikke gribe ind over for ventelisterne? Det er en besynderlig holdning, men måske ikke så mærkelig, når det er det radikale parti, der er tale om. Kunne vi egentlig have ventet andet, end at man i den ene sag har én holdning, og i den anden sag kan man lynhurtigt vende 180 grader?

Debatten var lige ved at blive interessant, for den radikale ordfører gik op og sagde med brask og bram: Dette kan vi under ingen omstændigheder være med til, der skal ikke være al den kontrol. Fru Kirsten Lee sagde ikke »stalinistisk« kontrol, men det lå nok i baghovedet, for kunne man få den hæftet på, var den jo hjemme.

Men pludselig blander Fremskridtspartiet sig på deres sædvanlige meget, meget kløgtige måde i debatten, og så blev fru Kirsten Lee hidset voldsomt op, og det forstår jeg egentlig godt, for de gamle takter skulle jo frem igen. Politiken har jo arrangeret en større debat, hvor fru Kirsten Lee skal have en fremtrædende rolle, og så skal takterne helst falde på plads.